

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/108/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116213983
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5116213983.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci žalobcu : Štátny fond rozvoja bývania, so sídlom Lamačská cesta 8, 833 04 Bratislava 37, IČO: 31 749 542, zastúpený poverenou pracovníčkou : JUDr. Silvia Marcinová, nar. XX.XX.XXXX, proti žalovanej : X. B., rod. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. J. XXX, právne zastúpená : JUDr. Bohuslav MAJCHRÁK, advokát, spol. s r.o., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 36 416 525, o neúčinnosť právneho úkonu, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 40C/143/2016-171 zo dňa 18.07.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu žalobcu z a m i e t a .

Žalovanej p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyslovil, že Darovacia zmluva a Zmluva o zriadení vecného bremena zo dňa 02.05.2013 uzatvorená medzi darcom: V. B. a obdarovanou: X. B., predmetom ktorej bol rodinný dom súp. č. XXX s drevárňou, postavený na parcele C KN č. 8176, zapísaný na LV č. XXXX v k.ú. K. O., obec K. O., okres E., je voči žalobcovi právne neúčinná. Zároveň vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

2. Ustálil, že žaloba žalobcom bola podaná v zákonom stanovenej trojročnej lehote, keď prevod práva k nehnuteľnosti dlžníka, ktorý sa zapisuje do katastra nehnuteľností na osoby blízke dlžníkovi, možno považovať za odporovateľný právny úkon len vtedy, ak na jeho základe došlo k vkladu práva do katastra nehnuteľností. Aj keď dlžník uzavretím zmluvy prejavil vôľu previesť nehnuteľnosť na iného, právnej sféry dlžníkovho veriteľa sa to ešte nedotýka. Tento prejav vôle musí vyvolať aj zamýšľané právne následky - prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Až celkové dlžníckove konanie smerujúce k prevodu nehnuteľností je významné z hľadiska § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Preto trojročná lehota pre uplatnenie práva odporovať právnomu úkonu dlžníka pri právnych úkonoch, na základe ktorých vznikajú práva vkladom do katastra nehnuteľností, začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, ku ktorému vznikli účinky vkladu do katastra nehnuteľností. Začiatok počítania trojročnej prekluzívnej lehoty stanovil nasledujúcim dňom po vykonaní vkladu vlastníckeho práva k označenej nehnuteľnosti, keď vklad bol povolený 24.05.2013 a začiatok lehoty stanovil na 25.05.2013, pričom žaloba na súd bola podaná dňa 25.05.2016, posledný deň lehoty. Podľa pravidiel počítania času v zmysle § 122 OZ aj pre stanovenie začiatku plynutia lehôt určených podľa rokov je deň nasledujúci po dni, v ktorom vznikla skutočnosť, ktorá je rozhodujúca pre plynutie lehoty a žalobca mal reálnu možnosť prvýkrát odporovať takémuto úkonu až nasledujúci deň po rozhodnutí.

3. Žalovaná zároveň nepreukázala, že v čase urobenia právneho úkonu úmysel dlžníka (svojho syna) ukrátiť veriteľa ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať. Naopak, sama uviedla, že vedela o dlhoch svojho syna, konkrétne aj o dlhu voči žalobcovi, keď predložila aj potvrdenie o jeho zaplatení za svojho syna. Námieta, že žalovaná je najväčším veriteľom svojho syna v súvislosti s tvrdeniami žalovanej, vyznieva účelovo, keď čiastočne plnila jeho záväzky aj voči žalobcovi. Žalovaná nemala žiadnu právnu povinnosť plniť záväzky svojho syna, tieto povinnosti plnila dobrovoľne. Navrhované dôkazy zo strany žalovanej boli zamietnuté jednak z dôvodu uplatnenia koncentračnej zásady, ako aj z dôvodu ich nadbytočnosti, k závažnému tvrdeniu žalovanej, že o záväzkoch svojho syna, konkrétne aj voči žalobcovi, vedela. Tieto dôkazy nemali doplniť alebo osvetliť napríklad iný právny úkon, ktorý by existoval medzi žalovanou a jej synom, z ktorého by mohol objektívne vyvodiť skutočnosť, že žalovaná bola reálnou veriteľkou svojho syna. Nie je postačujúce pre rozhodnutie vo veci, aby skutočnosti, ktoré sú pre blízke rodinné vzťahy dané a dajú sa predpokladať ako vzájomná pomoc v ťažkých životných situáciách, boli zároveň rozhodujúcimi skutočnosťami. Len napríklad objektívnym preukázaním existencie zmluvy o pôžičke, by uvažoval u žalovanej ako jednej z viacerých veriteľov. V takom prípade by bolo žiaduce, aby došlo k pomernému uspokojeniu všetkých veriteľov, teda proti takémuto právnomu úkonu by mal právo každý veriteľ namietať. Preto, ak si takýmto úkonom dlžník plní nejaký iný predtým vzniknutý záväzok, nie je to rozhodujúcou skutočnosťou, rovnako, ak si plní svoj morálny alebo iný právny záväzok, môže takýto právny úkon sledovať úmysel ukrátiť svojho veriteľa. Rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní o zastavení trestného konania vo veci, nie je pre súd záväzným rozhodnutím, súd je viazaný len pozitívnym rozhodnutím, ktorým súd rozhodne o vine a treste obžalovaného. Preto uvedený dôkazný prostriedok nemal na rozhodnutie súdu žiaden dosah. O trovách konania rozhodol tak, že úspešnej strane - žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

4. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podala odvolanie žalovaná, pričom namieta nesprávne právne posúdenie v otázke momentu začiatku plynutia trojročnej prekluzívnej lehoty na odporovanie právneho úkonu, ktorá sa mala správne počítať podľa § 122 ods. 2 OZ. Ďalej namieta, že nesprávnym procesným postupom jej súd prvej inštancie odmietol vykonať dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností pre ich neuplatnenie v lehote súvisiace so sudcovskou koncentráciou a napokon nevykonal navrhnuté dôkazy, a preto dospel i k nesprávnym skutkovým zisteniam. Je toho názoru, že nárok na vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu - Darovacej zmluvy zo dňa 02.05.2013 je prekludovaný. Je pochybením súdu a spočívajúcim v nesprávnom právnom posúdení veci, ak súd dospel k opaku na základe názoru, že trojročná prekluzívna lehota na odporovanie právneho úkonu nezačína plynúť momentom urobenia úkonu (moment právnej udalosti), ale dňom nasledujúcim po dni, ku ktorému vznikli účinky právneho úkonu vkladom vlastníckeho práva. Súd nesprávne ustálil, že až vklad vlastníckeho práva na základe zmluvy je momentom, kedy sa stal právny úkon, ktorý výklad vzhľadom na dikciu právnych noriem § 42a ods. 2 a § 34 OZ je neprípustný. Práve darovacia zmluva ako úkon smerujúci ku vzniku práva z nej vyplývajúceho je právnym úkonom a zároveň potom i dňom právnej udalosti, odo dňa ktorej je potom pre lehoty určený ich začiatok. Už len z gramatického a jazykového výkladu je zrejmé, že kogentná norma uvádza, že momentom začatia plynutia lehoty je deň, kedy dlžník urobil právny úkon. Tento bol urobený 02.05.2013 a nie 24.05.2013. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/75/2011, s ktorým sa súd prvej inštancie nevysporiadal a tak porušil tak článok 2 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP). Okrem toho súd prvej inštancie poprel i právnu úpravu počítania času v súkromnom práve. Podľa § 122 OZ, lehoty určené rokmi plynú odo dňa udalosti, od ktorej sa lehota počíta. Ak deň povolenia vkladu bol uskutočnený 24.05.2013, tak potom posledným dňom lehoty na uplatnenie nároku v prekluzívnej lehote bol deň 24.05.2016. Poukazovanie na judikát Rc 41/2001 je neakceptovateľné, pretože uvedené rozhodnutie nie je rozhodnutím slovenského súdu, ale českého najvyššieho súdu. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 2Obo/115/2009 vyslovil, že Slovenská republika od 01.01.1993 je suverénnym, medzinárodne uznávaným štátom s vlastným právnym poriadkom, štátnymi orgánmi, a teda aj súdnictvom. Na právne vzťahy aplikuje vlastné zákonodarstvo. Rovnako sa odklonil od judikatúry Najvyššieho súdu SR, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/124/2003 vyslovil, že účinnosť zmluvy nastáva súčasne so vznikom platnej zmluvy, pokiaľ zákon alebo dohoda strán neustanovuje inak. Účinky vkladu vlastníckeho práva spočívajú v nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ide teda o vecno-právne, nie obligačno-právne následky. Preto súd podľa jej názoru nesprávne vypočítal hmotnoprávnu lehotu podľa OZ. Rovnako podľa jej názoru boli v konaní vyvrátené ďalšie dve zákonné domnienky a to, že dlžník mal úmysel ukrátiť svojich veriteľov a že ona ani pri vynaložení starostlivosti nemohla rozoznať úmysel dlžníka. Ako vyplýva i z trestného konania dlžník (syn žalovanej) nechcel a nemal úmysel ukrátiť veriteľov napríklad žalobcu, ale naopak uspokojiť prioritne žalovanú ako svojho matku, ktorá mu požičala vyše 200.000 Sk a pomohla mu vysporiadať viaceré dlhy.

Na druhej strane vynaložila všetku starostlivosť, ktorú bolo možné od nej objektívne očakávať a nie je ani v spoločenskej praxi bežné, aby ako 70-ročná žena od svojho 40-ročného syna zisťovala jeho veriteľov a ich pohľadávky, ak s ním navyše ani nežila v spoločnej domácnosti. Treba vždy skúmať individuálne, či mohla mať vedomosť o úmysle dlžníka (syna). V tomto ohľade navrhovala navyše vykonanie dôkazných prostriedkov - výsluch detí, ktoré by potvrdili celé okolnosti prevodu a požičania peňazí. Vykonanie týchto dôkazov bolo zo strany súdu odmietnuté s poukazom na sudcovskú koncentráciu, aj keď na pojednávaní 27.06.2017 poukazovala na to, že predmetné konanie začalo 25.05.2016, teda ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Súd nepostupoval správne s poukazom na § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého sa ustanovenia o sudcovskej koncentrácii nepoužijú, ak by to bolo na neprospech strany. Nemožno sa stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, že sudcovská koncentrácia nebola na jej neprospech, nakoľko zdanlivá a formálna rovnosť zbraní podľa nej nebola daná z materiálneho hľadiska. Na jednej strane sporu ako žalobca stojí právnická osoba reprezentovaná a zastúpená právnickým vzdelaným človekom a na druhej strane žalovaná dôchodkyňa bez právneho vzdelania. Akonáhle sa dala právne zastupovať, právny zástupca navrhoval vykonanie dôkazov. Je potom nespravodlivé, ak súd formalistickým výkladom ustanovenia CSP o sudcovskej koncentrácii, tieto návrhy na vykonanie dokazovania zamietol. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, aj keď za najsprávnejší sa javí postup zmena napadnutého rozsudku a žalobu zamietnuť.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej vyjadril nesúhlas s právnym názorom žalovanej v otázke momentu začiatku plynutia trojročnej prekluzívnej lehoty. Jedným z významných predpokladov úspešného odporovania právnomu úkonu je preukázanie skutočností, že konkrétny právny úkon dlžníka ukracuje uspokojenie pohľadávky veriteľa. Pri právnom úkone, predmetom ktorého je prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je potrebné rozlišovať dve fázy a právny úkon o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je urobený až zápisom vkladu do katastra nehnuteľnosti, ktorý má konštitutívne účinky, vtedy dochádza k zavŕšeniu prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. O zmenšení majetku dlžníka prevodom vlastníckeho práva sa mohol dozvedieť len z výpisu listu vlastníctva, z ktorého je zrejmé, že k zmenšeniu jeho majetku došlo dňa 24.5.2013 vkladom. Preto 3-ročná prekluzívna lehota začala plynúť dňom 25.5.2013, kedy mal prvýkrát reálnu možnosť odporovať právnomu úkonu. Navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť.

6. Žalovaná v replike uviedla, že žalobca sa vo svojom vyjadrení nijakým spôsobom nevysporiadal ňou uvádzanou podrobnou a hlavne právnou argumentáciou, vrátane judikatúry súdov a jej rozboru, pričom podrobne poukazovala na jednotlivé odvolacie dôvody a ich naplnenie s poukazom na analýzu judikatúry týkajúcej sa nielen určenia momentu počítania lehoty na uplatnenie práva odporovať právnomu úkonu, ale i týkajúcej sa počítania času v súkromnom práve ako takého. Opätovne zdôrazňuje, že uplatňovaný nárok je jednoznačne prekludovaný a súd na túto skutočnosť musí prihliadať z úradnej povinnosti a bez ďalšieho nemôže potom poskytnúť ani ochranu uplatnenému právu. Žalobca bez akéhokoľvek rozboru poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, správneho kolégia, ktoré ale nesúvisí s touto vecou a preto relevantným je iba rozhodnutie občianskoprávneho kolégia, na ktoré poukázala ona. Naďalej trvá na podanom odvolaní.

7. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal rozhodnutie v intenciách ust. § 379 a § 380 CSP a napadnutý rozsudok v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej ako úspešnej strane priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, od ktorého sa odvolací súd neodkláňa, avšak vec nesprávne právne posúdil pri aplikácii ust. § 122 ods. 1, 2 OZ, a to pri ustálení jednej zo zákonných podmienok úspešne sa domôcť odporovateľnosti právneho úkonu o tom, či právny úkon dlžníka bol uskutočnený v posledných troch rokoch a žaloba na súd bola podaná v tejto prekluzívnej lehote.

10. Jedná sa o hmotnoprávnu lehotu prekluzívneho charakteru, čo znamená, že žaloba už musí byť v tejto lehote podaná na súde. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že pod urobením právneho úkonu dlžníka pri prevode nehnuteľností, je nutné považovať za odporovateľný právny úkon len vtedy, ak na jeho základe došlo k vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Až týmto vkladom nastali vecno-právne účinky právneho úkonu dlžníka a od tohto okamihu žalobca už nemohol uspokojiť svoju pohľadávku voči dlžníkovi z tohto majetku, nakoľko dlžník stratil vlastnícke právo k nehnuteľnosti až povolením vkladu.

11. Pokiaľ žalovaná vo svojom odvolaní poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/124/2003, v ktorom bolo vyslovené, že účinnosť zmluvy nastáva súčasne so vznikom platnej zmluvy, pokiaľ zákon alebo dohoda strán neustanovujú inak, je nutné poukázať, že uvedené nie je možné aplikovať na daný prípad. V danom rozhodnutí sa jednalo o to, že darca po uzavretí zmluvy o prevode vlastníctva pred povolaním vkladu uzatvoril ďalšiu zmluvu na prevod tej istej nehnuteľnosti, ktorá aj bola zavkladovaná a uvedené nemalo vplyv na platnosť zmluvy. V rozhodnutí sa rozlišovali vecno-právne a obligačné účinky zmluvy a neplatnosť zmluvy. Teda riešili sa vzťahy medzi účastníkmi zmlúv o prevode vlastníckeho práva, keď bolo vyslovené, že v prípade porušenia zmluvnej povinnosti prevodcom nehnuteľnosti môže zakladať jeho prípadnú zodpovednosť za škodu spôsobenú nadobúdateľovi nehnuteľnosti zo zmluvy podľa ustanovenia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o odporovateľnosť právneho úkonu, jeho účinky pri prevode nehnuteľností voči tretej osobe (v tomto prípade voči veriteľovi) je nutné považovať až v prípade, že zmluva nadobudne vecno-právne účinky povolením vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

12. Žalovaná tiež poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7 Cdo 75/2011, v ktorom malo byť vyslovené, že prekluzívnu lehotu pri odporovateľnosti právneho úkonu je nutné počítať od uskutočnenia právneho úkonu. Odvolací súd poukazuje, že predmetné rozhodnutie sa predovšetkým zaoberalo, či lehota určená v § 42a ods. 2 OZ je hmotnoprávna prekluzívna lehota, v rámci ktorej musí byť návrh uplatnený na súde. Bližšie sa nezaoberal otázkou, od kedy je nutné túto lehotu počítať v prípade právneho úkonu, ktorým dochádza k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, použil iba citáciu ustanovenia § 42a ods. 2 OZ bez jeho bližšieho výkladu. Z týchto dôvodov nevytvára žiadnu hodnotu o tom, že odporovateľnosti právneho úkonu o prevode nehnuteľnosti sa má začiatok 3-ročnej lehoty počítať odo dňa podpísania zmluvy alebo odo dňa povolenia vkladu v katastri nehnuteľností.

13. Na druhej strane odvolací súd sa však stotožňuje s odvolacou námietkou žalovanej ohľadne počítania času týkajúceho sa hmotnoprávnej prekluzívnej lehoty, ktorá je určená podľa rokov. Prekluzívna lehota stanovená v § 42a ods. 2 OZ je určená podľa rokov, na ktorú sa nepochybne použijú pravidlá počítania času pri lehotách určených podľa týždňov, mesiacov alebo rokov, stanovené v § 122 ods. 2 OZ, ktorý jasne a jednoznačne uvádza, že koniec lehoty určenej podľa rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Vklad v danom prípade bol povolený 24.05.2013, preto posledný deň trojročnej prekluzívnej lehoty prípadne na deň 24.05.2016 (utorok), ktorý sa číselne zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť (vklad), od ktorej sa lehota začína. Žaloba žalobcu bola podaná na súde 25.05.2016, teda po uplynutí prekluzívnej lehoty.

14. Súd prvej inštancie nesprávne na danú vec aplikoval § 122 ods. 1 OZ, keď predmetné ustanovenie upravuje počítanie času pri lehotách určených podľa dní, čo sa nejedná o daný prípad. Lehota určená rokmi sa nepočíta odo dňa nasledujúceho po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok.

15. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti nesprávne poukazoval na judikát Rc 41/2001, nakoľko sa jedná o rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 31Cdo/619/2000 zo dňa 18.07.2000. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. V rozhodnutí sp.zn. 6 Cdo 79/2017 najvyšší súd uviedol, že „vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť CSP možno pod pojmom dovolací súd rozumieť len Najvyšší súd

Slovenskej republiky, a nie aj Najvyšší súd Českej republiky“. V rozhodnutí sp.zn. 6 Cdo 129/2017 k tomu dodal, že rozhodnutia súdov iných štátov, a teda aj Najvyššieho súdu Českej republiky a Ústavného súdu Českej republiky, nespádajú pod pojem rozhodovacia prax dovolacieho súdu. (rozhodnutie NS SR sp.zn. 3 Cdo 197/2017). S poukazom na uvedené nie je možné poukazovať na závery prijaté v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky.

16. Odvolací súd preto podľa § 388 CSP zmenil napadnutý rozsudok a žalobu zamietol v celom rozsahu, keď nebola splnená jedna zo zákonných kumulatívnych podmienok odporovacej žaloby - a to nebola žaloba podaná na súde v stanovenej prekluzívnej lehote.

17. Z týchto dôvodov sa odvolací súd už potom ďalšími odvolacími dôvodmi žalovanej nezaoberal, nakoľko tieto pre nesplnenie podmienky podať žalobu včas, sú irelevantné.

18. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 ods. 2 CSP pri aplikácii § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaná mala vo veci plný úspech. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP.

19. Rozhodnutie dovolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu dovolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)